

1 Nov. 1916.

No. 21.

21e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Maar gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, die over U komen
 zal; en gij zult mijne getuigen zijn, tot aan het uiterste der aarde.

JEZUS tot de Eerste Apostelen.

HERSTELLING.

Door de Heiligen der Laatste Dagen wordt, in hunne toespraken gehouden op de vele vergaderingen en samenkomsten door hen gehouden, zoowel als in de prediking aan de deuren met traktaten, er steeds op gewezen dat het Evangelie hersteld is, dat wil zeggen dat dezelfde beginselen als eens werden gepredikt door Christus, thans opnieuw wederom den volke worden verkondigd, door middel van openbaringen aan de aarde teruggebracht.

Bij zoodanige prediking ligt natuurlijk de gedachte ten grondslag dat er eens een tijd is geweest dat het evangelie, zooals gepredikt door Christus, er niet was, dewijl anders van geene herstelling sprake zou kunnen zijn. De waarheid van deze feiten wordt natuurlijk door onze Christelijke tegenstanders betwist, en door hen wordt de gedachte geuit dat het evangelie, al mag er dan een tijd geweest zijn dat de verkondiging daarvan niet altijd even helder was, er toch altijd heeft bestaan en de weg tot volle zaligheid steeds daar is geweest.

Het is aan ons daarom om te bewijzen dat onze zienswijze de juiste is, en dat de openbaringen gegeven aan Joseph Smith geen fictie zijn, maar naar werkelijkheid op waarheid berusten.

Om te trachten dit te bewijzen dienen wij in de allereerste plaats na te gaan of er in vroegere dagen omtrent dit onderwerp ook voorstellingen of profetieën zijn gedaan, dewijl wij, kunnen wij dit met den Bijbel in de hand aantoonen, reeds een heele stap voorwaarts zijn gegaan met onze bewijvoering.

Toen Jezus zelf nog op de wereld was, zoo wordt ons althans verteld door den evangelist Mattheus, zeide Hij dat „dit evangelie des koninkrijks zal in de geheele wereld gepredikt worden tot eene getuigenis allen volkeren; en dan zal het einde komen.” In de eerste plaats hebben wij ons af te vragen wat het evangelie dan eigenlijk wel

is, en wat Jezus er mede bedoelde dat Hij het evangelie „des koninkrijks” noemde. Elk onzer die eene christelijke opvoeding heeft gehad weet dat het woord „evangelie”, „blijde boodschap” beteekent, en in den zin van het bijbelsch evangelie zouden wij kunnen zeggen, „blijde boodschap der zaligheid” of „des geluks.” Voorts zoude het evangelie, zoo als reeds is gezegd, een evangelie „des koninkrijks” zijn. Nagaande de indeeling der koninkrijken op deze wereld komen wij tot de slotsom dat een koninkrijk bestaat uit onderscheiden noodzakelijke onderdeelen, als daar zijn: een regeerend persoon, onderdanen, wetten en instellingen, en ten slotte ambtenaren die aangesteld zijn om die wetten en instellingen te handhaven. Een blijde boodschap alzoo, die de mededeeling bevat van het geluk dat men bezig is een koninkrijk op te richten, zoodanig geconstrueerd dat aan elkeen der onderdanen een vol en groot geluk wordt gewaarborgd, ontstaan door de rechtvaardige wijze waarop al de andere noodzakelijke dingen van het koninkrijk zijn gerangschikt en in functie gezet. Het „evangelie van Christus” omvatte alzoo niet alleen geestelijke dingen, maar ook andere zaken die het maatschappelijk leven onderling betreffen.

In de zoo bekende rede van den apostel Petrus, gehouden op het Pinksterfeest te Jeruzalem, onmiddellijk nadat op de hoofden van de daar vergaderde discipelen den Heiligen Geest was uitgestort, komt de volgende passage voor: „En Petrus zeide tot hen: Betert u dan, en bekeert u, opdat uwe zonden mogen uitgewischt worden; wanneer de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren, en Hij gezonden zal hebben Jezus Christus, die u te voren gepredikt is; welken de hemel moet ontvangen tot de tijden der wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door den mond van al zijne heilige profeten van alle eeuw.”

De Joden, tot wien deze rede gericht was, hadden juist de gruwelijkste onrechtvaardigheid bedreven die ooit gedaan was geworden sedert het oprichten van het koninkrijk van Israël. Hoe groot hunne overtredingen en zonden ook waren geweest, hetgeen zij nu hadden gedaan zette de kroon op alles, door namelijk onder beulshanden den Zoon des Menschen te doen vermoorden. Het schijnt dat de apostel hierop het oog heeft, wanneer hij spreekt over de Goddelijke gevoelens, gewag makende namelijk van de „tijden der verkoeling van voor het aangezicht des Heeren,” en hen alzoo in het vooruitzicht stelt dat die tijden pas aan zullen breken wanneer er een langen tijd over verlopen is. Op 't zelfde tijdstip zoude ook de tijd daar zijn van de „wederoprichting” aller dingen. Met andere woorden, al de beginselen en uitgangspunten die Jezus had getracht te prediken, en die nu door Zijne apostelen zouden worden voortgezet, hoewel in beginsel aan enkele weinigen geleerd, zouden later wederom „opgericht” worden, wederom „hersteld.” Die tijden der wederoprichting

en herstelling duiden aan dat het „koninkrijk” waarvan door den Heer zelf werd gesproken, dat koninkrijk met zijn rechtvaardige beambten en wetten, een langen tijd van de aarde weggevaagd zijnde, wederom zou worden opgericht in de tijden wanneer 's Heeren wraak bekoeld zoude zijn om de zonde en gruwel bedreven door de grondleggers van Zijn volk, door namelijk Hem te vermoorden die de grootste openbaring van Gods liefde en mededoogen was geweest.

Wij kunnen weliswaar ons God niet indenken als een Wezen te zijn dat wraakgevoelens koestert, en welke wraakgevoelens na zekeren tijd zouden veranderen en tot normale gevoelens weder terugkeeren, maar bij de beschouwing daarvan dienen wij niet uit het oog te verliezen dat de apostel Petrus zelf een Israëliet was, die tot heden toe de ideën van zijn eigen secte had ingezogen, en voortredeneerde op dat standpunt waarop hij zelve en zijne tijdgenooten stonden. Het feit evenwel dat hij die tijden der verkoeling in verband brengt met die der wederoprichting aller dingen, doet ons duidelijk zien dat hij zelf wist dat het evangelie tijdens hunne bediening en kort daarop, niet tot die volmaakte ontplooiing zoude komen, dat het naar waarheid een evangelie des koninkrijks, dat wil zeggen: des rechtvaardigen koninkrijks, zoude worden gedurende hun tijd van bediening. Ook hier dus eene voorspelling die ons wijst op een tijdperk in de geschiedenis van datgene wat toenmalig nog toekomst was, dat de blijde boodschap der volle zaligheid, die door den Zoon van God was ingezet geworden, later hersteld zoude worden en dan met vrucht en succes voort zoude gaan over de wereld.

Het waren evenwel niet alleen Jezus en de apostelen die van deze dingen gewag maakten, ook reeds in veel vroegere tijden was het den profeten van alouds gegeven geworden om met ziensersblik te staren in de ruimten der tijden en eeuwen voor hen gelegen, als wanneer het koninkrijk der rechtvaardigheid hersteld zoude worden.

Weliswaar moeten wij aannemen dat de beelden door hen van de toekomst gezien, niet in alle opzichten helder kunnen zijn geweest, want dewijl reeds in die dagen het maatschappelijk koninkrijk in verval was geraakt, zoo zagen zij in de allereerste plaats uit naar eenen tijd dat nieuwe roem gevoegd zoude worden aan de geschiedenis die langzamerhand door het voortdurend vooruitschrijdende verval, was gaan tanen. Konden zij niet in elk opzicht de volle en verre strekking zien van de eigen profetieën geuit, zoo hebben zij dat slechts gemeen gehad met elk profet of ziener, Christus alleen allicht uitgezonderd, die ooit op aarde heeft vertoefd.

De profet Daniël zag reeds dat God in latere tijden een koninkrijk zoude verwekken wat tot in eeuwigheid toe zou blijven bestaan (Dan 2 : 28-45). Maleachi zag dat er een boodschapper gezonden zou (worden om den weg des Heeren te bereiden (Mal. 3 : 1). En de-

zelfde profeet spreekt, enkele hoofdstukken verder (4 : 5-6), dat de profeet Elia zoude worden gezonden, terwijl Micha spreekt van het bouwen en oprichten van eenen tempel of „Huis des Heeren”, waarin van des Heeren wegen geleerd zoude worden (Micha 4 : 1, 2). Nog spreekt Jeremia van het feit dat God de Heer met Israëel, en de samenhang van het hoofdstuk geeft ons duidelijk te kennen dat hier sprake is van een geestelijk Israëel, „een nieuw verbond” zoude oprichten (Jer. 31 : 31-34).

Waar uit deze schriftuurplaatsen duidelijk te zien valt, wanneer wij althans gewillig zijn een en ander met elkaar in het juiste verband te brengen, en ze als zoodanig te beschouwen, dat in de tijden der verkoeling van Gods wraak er een tijd zoude komen dat er een wederoprichting aller dingen plaats zoude grijpen, daar komen wij met onze brekeningen een langen tijd na de eerste komst van den Zoon des Menschen, en hebben wij alzoo na te gaan of er, na de verschijning van Gods Zoon in het vleesch, en dezen tijd, een andere tijd allicht is geweest, die meer aanspraak zoude kunnen maken op de vervulling van deze voorspellingen dan de tijd dien, wij nu bezig zijn te beleven.

Wij vinden dan in de allereerste plaats dat er al heel spoedig nadat de apostelen van den Heer gedood waren geworden en omgebracht, een tijd van afval begon te komen, eveneens voorspeld door de profeten van voorheen, en waarvoor wij minstens een even groote reeks van bijbelteksten aan zouden kunnen halen, was het niet dat ons artikel dan veel te lang zoude worden, en bovendien wij dan een gansch ander onderwerp zouden gaan behandelen als wij ons hadden voorgesteld. Terloops echter zij even gewezen op de duidelijke dingen die wij dienaangaande lezen in de volgende schriftuurplaatsen: Jes. 24 : 6; Amos 1 : 11, 12; Micha 3 : 6-12; Jes. 29 : 13; Joh. 16 : 2-3; Hand. 20 : 29, 30; Gal. 1 : 6-9; 1 Tim. 4 : 1-3; 2 Tim. 3 : 1-6; 2 Tim. 4 : 2-4; 2 Pet. 2 : 1-3; 2 Thess. 2-1-11; Openb. 13 : 6-9; en meer anderen. Een ieder sla zijn eigen Bijbel op en geef deze teksten een zorgvuldige beschouwing. Die afval alzoo gekomen zijnde, bleek dat er van het oorspronkelijke Christendom al weinig meer was overgebleven dan enkel en alleen de uiterlijke vorm. Dat die vorm alleen onmogelijk eene macht ten goede kon en ooit kan ontwikkelen, moet voor elkeen duidelijk zijn, als wij slechts nagaan hoe in ons maatschappelijk leven reeds elke vorm, waaraan de kern en inhoud is ontnomen geworden, machteloos is geworden en zonder eenige beteekenis. Zoo zulks reeds het geval is in het gewone aardsche leven, hoeveel te meer dan in het geestelijke.

Echter zijn er door heel de eeuwen van geestelijke duisternis heen, die zich daar hebben uitgestrekt van af den tijd van de eerste apostelen van Christus, tot in het begin der vorige eeuw, als wanneer het Gode

behaagde den toorts te ontsteken door de profeten van voorheen voorspeld, toch altijd een groot aantal menschen geweest die ijverig en naarstig 's Heeren aangezicht hebben gezocht, en ofschoon het hun niet vergund was te leven tijdens het herstelde licht van het evangelie, zoo toch kunnen wij volmaakt zeker zijn dat deze menschen hun eeuwig loon voor hunne oprechtheid en getrouwe waarheid- en vredezoeken, niet is onthouden geworden.

De „tijden der verkoeling” echter, die der „wederoprichting aller dingen” namelijk, is echter pas verschenen in het begin van de vorige eeuw, toen, zooals reeds gezegd, het den Heere behaagde opnieuw van den hemel te spreken en de beginselen, verwaarloosd door de voorgeslachten, opnieuw kenbaar te maken.

En wat zijn nu de gevolgen geweest van het oprichten aller dingen? In de eerste plaats moeten wij onzen lezers verzoeken er wel aan te denken dat, ofschoon inderdaad alle beginselen zijn kenbaar gemaakt, waardoor de vervolmaking van een elks leven teweeggebracht kan worden, die vervolmaking niet in eenmaal komt. Als wij nagaan dat er eeuwen verlopen waren sedert de prediking van het evangelie van het volmaakte koninkrijk had plaats gehad op de aarde, en er sedert dien tallooze geslachten in duisternis van hun eigen welzijn hebben moeten verkeerden, dan kunnen wij ons een vaag besef vormen van de ontarding die zich langzamerhand over de wereldlingen heeft moeten uitstrekken. Eene ontarding zóó groot dat die, als hoogtepunt eenen standaard heeft bereikt dat de menschen en de volkeren elkander, in den naam van den Koning zelve van dat rechtvaardige koninkrijk, gebaseerd op de eeuwige wetten der liefde, zijn gaan beoorlogen met zoo gruwelijke en onmenselijke wapenen, dat zelfs voor ongeloovige toeschouwers het duidelijk is dat Satan zijn gruwelijk spel speelt met hen die voorbestemd waren den geest van Christus over de aarde te doen heerschen. Wel is de tijd gekomen waarvan eveneens de Heer zelf, in Mattheus 24, heeft geprofeteerd, namelijk dat het menschdom verschrikkelijke dingen zoude zien en overkomen, dat men hooren zou van oorlogen, van geruchte van oorlogen, enz. enz. Nu, zelf heeft toen de groote Christus gezegd, dat in die ure, in de ure namelijk dat Gods oordeelen over de aarde zouden gaan, het evangelie des koninkrijks hersteld zoude worden, en gepredikt tot eene getuigenis allen volkeren.

Van de honderden secten op de wereld heden ten dage, is de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, vrijwel de eenige kerk die beweert dat tot hen die Goddelijke boodschap van de herstelling is gekomen, en van af het begin af aan de oprichting ervan, in 1830 namelijk, is men begonnen het menschdom opnieuw den Vader te verduidelijken door den geest van Christus, dat die Vader geen beul is, dat die Vader geen schuld heeft aan de tallooze

misstanden die er op de wereld bestaan, maar dat Vader niets liever wil dan dat Zijne kinderen zullen trachten den geest van Zijnen Zoon zich te eigenen, opdat alle haat en nijd, en alle verdeeldheid en gruwel voor eeuwig op zullen houden en de Koning, aan wien reeds bij de grondlegging der wereld deze planeet tot rechtmatige heerlijkheid is gegeven geworden, zoude kunnen komen om bezit te nemen van Zijn koninkrijk.

Om de toekomst daarvan voor te bereiden is een werk door den Heer opgedragen aan Zijne Heiligen. Aan de „Heiligen der Hooge Plaatsen”, zooals reeds eenmaal Daniël zag. En met dat werk zijn zij nu ruim tachtig jaren bezig geweest, en hadden zij anders geen bewijs voor de echtheid dezer dingen, en alzoo voor de echtheid der zending van Joseph Smith, die namelijk het eerste instrument was in des Heeren handen om deze toekomst in te luiden, dan het bewijs te vinden in eigen boezem en eigen vooruitgang, dan vallen reeds daaruit voor elk onpartijdig toeschouwer de bewijzen te putten, dat zoo er ooit een Godswerk op aarde is geweest, dit werk dan wel inderdaad een Godswerk moet zijn. Zijn alle theologische redeneeringen over den Bijbel etc., wanneer ze getoetst worden aan zelfs zeer oppervlakkige critiek, niet in staat de waarheid hunner stellingen vol te houden, daar biedt de secte der „Mormonen” zooals wij zoo graag door de vijandige wereld genoemd worden, een dogma aan die vrijwel onaantastbaar is, zelfs bij de scherpste en vinnigste critiek. Vertoonde echter het „Mormonisme” niets anders dan een redelijk dogma, dan nog zouden wij moeten zeggen met een der grootste woordvoerders van alouden tijd, den postel Paulus namelijk, dat we dan nog niets meer waren geworden dan een luidende schel en een klinkend metaal. Evenwel zoo is het niet. Waar de wereld zich uitput in het verderven en vernielen van elkander door middel der gruwelijke oorlogen, in het verleden voorspeld, daar gaat er van uit Utah, de hoofdstaat der „Mormonen,” eene kracht ten goede uit, vertegenwoordigd door duizendtallen van jongelieden, over de wereld uitgezonden om, geheel vrijwillig en zonder loon, deze boodschap van hernieuwde zaligheid te brengen, en den volkeren, in den naam des Heeren, bekeering toe te roepen. Daar is er, in eigen boezem, men bezigt een stelsel in 't leven te roepen wat daadwerkelijk doet zien hoe het lot van het mensdom zoude kunnen zijn, wanneer het „evangelie des koninkrijks” gezocht werd, en wanneer gevonden, werd getracht na te leven. Daar is geen enkel onredelijk beginsel in dit stelsel. Daar is alleen in: zuivere en onbesmeurde reinheid, en wanneer zich naar buiten uit somwijlen iets mocht openbaren wat niet beantwoordt aan den standaard verwacht te worden van de dragers van het herstelde evangelie, daar is zulks alleen te wijten aan het feit dat ook hier weer kaf schuilt onder het koren, en niet alle zich noemende „Mormonen” inderdaad „Heiligen der Laatste Dagen” zijn.

Echter, de voorbereiding tot de komst van Christus, is nog slechts in wording, en de prediking van het „Mormonisme” heeft nog slechts ruim tachtig jaren bestaan. Wij leven als 't ware nog in het tijdstip van allereerste voorbereiding. Geeft den Heiligen den tijd zooals het Christendom den tijd heeft gehad, een tijd namelijk van eeuwen, en de wereld zal zien dat op dit stelsel, van den Hemel ontvangen, eene maatschappij wordt gebouwd, zóó zuiver, zóó rein, en zóó volmaakt, dat de Zoon des Menschen alleen dan niet deze maatschappij als Zijn koninkrijk zoude willen erkennen, wanneer Hij zelf in den tusschentijd andere beginselen was gaan huldigen, en Zijne zienswijze zich had gewijzigd, wat we, aangezien Christus God was, en een Zoon van den Eeuwigen, waarin geene verandering is, noch schaduw van ommekeerig, niet hebben te verwachten.

De Heiligen alzoo voorwaarts op het pad dat ten leven leidt, neen wat het leven zelf is, en wat bij elke voetstap op dien weg voortgegaan, aan eigen ziel bevestigd kan worden. Voorts de wereld gewaarschuwd voor het haastig verderf wat aanstaande is, en de voeten recht gehouden in den strijd tegen zonde en boosheid, niet alleen in eigen leven, maar getracht zooveel mogelijk „zielen te winnen voor Christus”, in den rechten zin van het woord, zielen namelijk die hun leven in willen richten volgens de voorschriften van den Zoon des Menschen, in deze tijden opnieuw den volkeren bekend gemaakt•

HOOP.

Veel droomt hier de sterv'ling van heilvoller tijd,
 Van blijder toekomende dagen,
 Gestaâg zien wij allen op aard' als om strijd
 Een hooger gelukstaat bejagen.
 De wereld wordt oud en weêr jong als voorheen,
 Maar steeds richt, die zucht naar geluk onze schreên.

't Is Hoop, die den mensch door het leven geleidt,
 Die 't knaapje verblijd door haar gaven;
 Zij, die ook den jong'ling betovert en vleit,
 Wordt niet met den grijsaard begraven.
 Want staakt hij vermoeid bij het graf zijnen loop:
 Hij plant aan den rand van dat graf nog de Hoop.

Neen! 't is geen begooch'ling, geen ijdele waan,
 In 't brein van den dwaze geboren:
 „Iets beters is 't doel van des sterv'lings bestaan”,
 Zóó laat ook ons harte zich hooren.
 En wat ons die inspraak zoo krachtvol onthult
 Wordt wis voor de hopende ziel eens vervuld,

Een mensch ging 's avonds in de schemering buiten de stad. Op een eenzame plaats overvielen hem een paar bandieten. Ze sloegen hem neer, beroofden hem van horloge en portemonnaie, en lieten hem bewusteloos liggen.

Een tijdje later kwam langs hetzelfde pad een handelman. Hij had haast, want hij was op weg naar een vergadering, die hij als voorzitter moest leiden. Hij dacht in 't voorbijgaan: „Die man is natuurlijk dronken.”

Even later kwam een ambtenaar voorbij. Deze bleef staan, keek naar den man en dacht: „Daar hebben een paar beschonken arbeiders gevochten. Het is toch verschrikkelijk! Toen bedacht hij, dat hij zijn nieuwen overjas aanhad. Ook wilde hij liever niets met de politie te doen hebben. En haastig ging hij verder. Bij het avondmaal vertelde hij het zijn vrouw en kinderen: „Bedenkt toch eens, wat vreeselijke menschen er zijn!”

Toen kwamen langs denzelfden weg een paar arbeiders. Ze waren moe van hun dagwerk en verheugden zich op hun avondmaal. Ze bleven staan; en de een knielde neer en onderzocht den man. Toen beurden ze hem op en droegeu hem — een lange weg — naar een herberg. Daar wieschen zij zijn wonden uit, legden hem koude omslagen om het hoofd en gaven hem een weinig brandewijn te drinken. Daarna liep de een naar den dokter, de ander pakte een tram en haalde een rijtuig.

Wie was nu de naaste van den uitgeplunderde?

WALTER CLASSEN.

Uit „Christus als onze tijdgenoot”. (W. Fr. Kerkbode).

Wie zichzelf overwint is sterker dan wie een stad inneemt.

SPREUKENBOEK.

Zelfbeheersching is de sleutel tot alles.

Neem een of ander plan tot richtsnoer van uw leven.

Stel uzelf eenige regels waarlangs ge uw leven leiden wilt.

Hebt ge deze gemaakt, verander ze dan slechts even bedachtzaam als ge ze gevormd hebt.

Tracht even goed zelfbeheersching te krijgen in kleine als in groote zaken.

De werkelijke waarde der ziel wordt 't meest beproefd in de kleine zaken, waar van lof geen sprake is.

De kleine dingen zijn dagelijks om ons, terwijl de groote slechts tot ons komen.

ANNIE BESANT.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

DERDE BIJZONDERE VERGADERING TE ROTTERDAM.

Zooals reeds in het vorige nummer aangekondigd, is er op Woensdag 11 Oct., nogmaals eene vergadering te Rotterdam gehouden, die een speciaal karakter droeg. Voor dit doel was de groote zaal van het Algemeen Verkooplokaal, aan de Goudsche Singel, afgehuurd geworden, en tegen half acht trokken honderde menschen, zoowel niet leden als anderzins daar naar toe om te luisteren naar hetgeen verder door de „Mormonen” gezegd zoude worden in verband met het verdere deel van de beschuldigingen van Ds. v. d. Valk.

Deze samenkomst, uitgeschreven door de autoriteiten der zending alhier, werd opgeluisterd door het prachtige koor van de vertakking te Rotterdam, zoo bekend op alle conferentiesamenkomsten enz.

Na eenvoudig gebed, en na een paar maal geluisterd te hebben naar den zang door het koor ten gehoor gegeven, trad als eerste spreker op Ouderling B. Tiemersma, assistent-redacteur van „De Ster”, die de weerlegging hervatte van de beschuldigingen ingebracht, waarover reeds in het vorige nummer gesproken.

Allereerst werd aan de aandacht van de vergaderden onderworpen de uitgebrachte beschuldiging als zoude de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen leeren dat Jezus getrouwd was geweest toen Hij op aarde rondwandelde, en dan nog wel, volgens onze tegenstanders, — het liefst met meer dan eene vrouw.

Voor de aanwezige leden was het natuurlijk niet noodig te verklaren dat dergelijke dwaasheid niets anders dan totale laster is; maar voor de niet-leden van onze Kerk, eveneens aanwezig, werden twee à drie officieele uitspraken voorgelezen van het Eerste Presidentschap, waaruit volmaakt duidelijk bleek dat de Kerk zich omtrent dit punt in geen enkel opzicht uitspreekt. Wij weten daaromtrent niets, en nimmer is het als officieele leer der Kerk uitgegeven geworden dat Jezus getrouwd zoude zijn geweest.

Het tweede punt, wat noodwendig ter sprake moest worden gebracht, was de beschuldiging door onze tegenstanders, dat de „Mormonen” in Adam zouden gelooven als te zijn hun God, betreffende een uitspraak in dien zin gedaan in de allereerste tijden der Kerk, door Brigham Young.

Door den spreker werd op duidelijke en onweersprekelijke gronden aangetoond dat, wenschte men de strekking te kennen van de woorden daar door Brigham Young gebezigd, men heel het verband diende te kennen van den zin waarin deze woorden gezegd zijn geworden.

Talrijke gedeelten van de oorspronkelijke redevoering van Pres. Brigham Young, waarin de gewraakte woorden voorkomen, alsmede andere gedeelten van toespraken door denzelfden leider gehouden bij tal van gelegenheden, deden duidelijk zien dat Brigham Young, zoowel als al de andere „Mormonen” geloofde in het bestaan van een Eeuwige God, Vader van onzen Heer Jezus Christus, welke persoonlijkheid ook door hem niet geacht werd Adam te zijn, hoewel inderdaad de Kerk leert dat Adam, als de voorvader van gansch het menschelijk geslacht, eenmaal ook aan het hoofd zal staan van dat geslacht, als de Oude van Dagen, waarvan Daniël spreekt in zijne profetieën dienaangaande.

Mede in verband hiermede werd een oogenblik stil gestaan bij de leer des Bijbels betreffende het bestaan van meerdere goden, al is er dan slechts één God en Vader van onzen Heer Jezus Christus, die door de Heiligen der Laatste Dagen onverdeeld wordt aanvaard als den Eeuwigen Vader tot wien allen bidden.

Gewezen werd op het meervoudig „ons” wanneer er in den Bijbel sprake is van het scheppen der menschen, en voorts van uitspraken door den Psalmendichter, alsmede door een der groote apostelen van den lateren tijd, om door middel van dit alles te doen zien dat de leer van de Heiligen dat er voor elkeen der kinderen van God in de toekomst verhooging is te verwachten, en dat in allen de mogelijkheid bestaat voor het opklimmen tot den Godenrang, — inderdaad gegrond is op onweersprekelijke uitspraken van den Heiligen Bijbel, en dat allen tegenstand tegen deze wijze van zien de waarheid daarvan nooit of nimmer te niet zal kunnen doen.

Nog werd met een enkel woord verklaard het standpunt van de Heiligen met betrekking tot de polygamie, en aan de hand van eveneens onweersprekelijke bewijzen werd aangetoond dat sedert 1890, met toestemming der Kerk, er geen enkel meervoudig huwelijk meer gesloten is, niettegenstaande het feit dat de Heiligen leeren dat in aloude dagen het hebben van meer dan eene vrouw nimmer tegen den wil en de wet van God is geweest, getuige het feit dat meermalen de Heer zelf aan Zijne dienstknechten beval meerdere vrouwen tot zich te nemen. Duidelijk evenwel wordt den aanwezigen te verstaan gegeven dat bij het tijdelijk beoefenen van dit beginsel, krachtens de tijdsomstandigheden een tijdlang bevolen aan de Heiligen van dezen tijd, geen enkel onzedelijk motief heeft voorgezet, wat wederom gemakkelijk bewezen kon worden uit de dingen door het nageslacht van polygamisten op de wereld voortgebracht, de resultaten waarvan hooger staan dan door eenige corporatie van menschen, wie dan ook, is bereikt geworden te eeniger tijd.

Nadat Ouderling Tiemersma een uur lang gesproken had, en met ernstige woorden zijne getuigenis had gegeven betreffende de waarheid der beginselen van het veelgesmade „Mormonisme”, werd het woord

gegeven aan Pres. B. Postma van de Rotterdamsche Conferentie.

Tal van jaren, zoo spreker, heb ik vertoefd onder dit volk in het verre westen van Noord Amerika. En niet eenmaal, neen tweemaal ben ik teruggekomen om mijne landgenooten de waarheid aangaande hun leven en hun godsdienst te vertellen. Mijne getuigenis tot hen is dat er in Noord noch Zuid, in Oost noch West, een volk gevonden wordt met zulke hooge aspiraties, met zoo hoog een zedelijken levensstandaard, als wel de Heiligen des Allerhoogsten, die hunne tempels hebben gebouwd op die hooge plaatsen waarvan door Daniël is gesproken geworden in zijne voorspellingen omtrent de toekomst. De opofferingsgezindheid van de Heiligen, hoe zij gewillig zijn geldelijk verlies te lijden, hoe zij voor een tijd van hun leven vrijwillig afstand willen doen van de geneugten van den familiekring, enkel om de waarheid der beginselen door hen geleerd en gepredikt, wereldkundig te maken, wordt met een enkel woord gereleveerd, en de spreker, vurig van taal en geest, geeft eveneens met woorden van de diepste overtuiging, te kennen zijne verknochtheid aan de leer, weliswaar veracht door de wereld, maar die in de toekomst der eeuwen blijken zal geven de godsdienst te zijn, in al zijn eenvoudige schoonheid en verhevenheid, die reeds door den Zaligmaker van ouds, getracht werd der wereld bekend te maken.

Deze heele samenkomst, gehouden onder zoo rustig een geest, en met zoo diepe belangstelling gevolgd door de honderden aanwezig, was naar waarheid één succes. Wat kan het per slot van rekening de Kerk deren dat mannen, geleid door minder edele bedoelingen, trachten haar afbreuk te doen? Elk wapen door onze tegenstanders opgevat, elke lastering, met zoo snoode bedoelingen geuit, zal blijken bij de wereld steeds meer de belangstelling te verwekken die wij noodig hebben om de aandacht op onze zaak gevestigd te zien, en het einde zal steeds weer zijn dat uit het kwade het goede geboren wordt, en juist door den tegenstand zal blijken dat tal van menschen, onbevooroordeeld oordeelende, een rijk en diep onderzoek zullen trachten in te stellen naar de ware beginselen door deze Kerk gepredikt, wat namelijk het eenige middel is om, onder den zegen des Almachtigen, te strekken tot meerderen bloei en ledentoe name der Kerk van Christus, in deze dagen van den Hemel geopenbaard.

Aan het eind der bijeenkomst, gesloten met dankzegging, na nogmaals te hebben geluisterd naar den schoonen samenzang van het koor, voorzag een ieder zich van de propagandalectuur der „Mormonen”, welke boekjes en brochures reeds op straat bij het naar huis gaan, werden gelezen.

Ook deze vergadering zal het hare bijdragen om de wolken van vooroordeel, van haat en tegenstand, te doen verdwijnen als sneeuw voor de zon, terwijl de vruchten ervan geplukt zullen worden in de eeuwigheid der eeuwigheden.

HET OVERLIJDEN VAN BROEDER JOHAN F. VERSTEEG.

Wij ontvangen van uit de conferentie van Rotterdam, het volgende treurige bericht:

Op 11 October 1916 is alhier overleden Broeder Johan F. Versteeg. Broeder Versteeg was geboren te Delft, op 1 Juni 1880; 4 Maart 1902 werd hij gedoopt door ouderling, Hendrik De Brij, en op 6 Maart daaraanvolgende, bevestigd door Ouderling Jan K. Meibos.

Conferentie-President B. Postma schrijft ons, behoudens deze officieele gegevens, het volgende:

„Sedert den tijd dat Broeder Versteeg het evangelie had aangenomen, is hij steeds een der ijverigste werkers geweest van de Conferentie alhier. Het was door zijne groote getrouwheid dat hij, bij het vertrek van het meerendeel der zendingen nu ruim twee jaar geleden, aangesteld werd als president der vertakking in den Haag. Van hier werd zijn werkkring, nu omstreeks zes maanden geleden, verwisseld, door hem de leiding te geven van de vertakking te Dordrecht. Was hij voordien, zooals gezegd, reeds een ijverig lid van de Kerk, deze twee laatste jaren heeft hij gearbeid met voorbeeldelooze getrouwheid, en dientengevolge vele vrienden gemaakt in beide plaatsen.

Ook in Rotterdam was Broeder Versteeg, om zijn altijd opgeruimde natuur, en zijne bereidwillige hulpvaardigheid waar zijne hand iets vond om te doen, zeer gezien en bemind. Van een en ander werden de meeste blijken gegeven, toen op Zaterdag 15 October zijn stoffelijk overschot naar zijn laatste rustplaats werd gebracht. Een breede schare van zijne vrienden was aanwezig, het graf omsingelende om hem de laatste eer te bewijzen. Een treurig ongeluk, hem overkomen bij de uitoefening van zijne dagelijksche werkzaamheden, maakte een eind aan dit zoo jonge en bloeiende leven.

Wij gevoelen de hartelijkste deelneming met de achtergebleven familie, maar hopen dat Vader in den Hemel hen moge troosten met dien troost die door geen menschen gegeven kan worden, maar die in rijken overvloed afdaalt van uit de regionen waar Hij leeft die beter weet dan wij met mogelijkheid kunnen beseffen wat voor ons nut en welzijn strekt.”

DE SPIEGEL DER ZIEL.

Elke werkzaamheid van de ziel wordt in de hersenen ingeplant, en weerkaatst zich op het gelaat. Is er een booze gedachte, of boos gevoel in het hart, een soortgelijke trek is er dan op het gelaat. Bevindt de ziel zich in een gelukkige of bijmoedige toestand, dan is er ook een bijmoedige uitdrukking in het voorkomen, en al de zenuwen van het gelaat vertoonen een optimistisch schijnsel. Een treurige uitdrukking der ziel drijft al de zenuwen van het gelaat naar beneden, en veroorzaakt woordelijk een „down” voorkomen.

Zooals ons de gewijde geschiedenis vertelt waren er alreeds in aloude tijden menschen die, uit wetenschappelijk oogpunt de aandacht op deze dingen wisten te vestigen.

Het hart des menschen verandert zijn voorkomen, hetzij ten goede of ten kwade. Een gelukkig hart maakt een blijmoedig voorkomen. Een mensch kan worden gekend door zijn blik, en wat iemand gevoelt openbaart zich wanneer men hem ontmoet.

De kracht van dit gezegde is voor elkeen die de menschelijke natuur zich tot studie heeft gesteld, duidelijk. De volgende aanhaling van Dr. Charles Sedgwick Minot, Professor in de ontleedkunde aan de Harvard Universiteit, bevestigt de boven aangehaalde waarheid: „Na een overwegenswaardig tijdperk van leven weerkaatst het gelaat de meest op den voorgrond tredende karaktertrekken van het individu. Aldus is er een zekere grond voor het algemeen gangbare idee dat iemands karakter uit zijn gelaat kan worden gekend. De belangrijkheid der trekken en den vorm van den schedel duidt den standaard aan van de mate van intelligentie alsmede het karakter. Het voorhoofd van den Afrikaanschen neger wijkt achteruit, en deze trek is zeer overheerschend. De schedel van misdadigers vertoont eveneens in vele gevallen dezelfde over-ontwikkeling, waarvan het gevolg een laag voorhoofd is. De schedel van een eminente persoonlijkheid heeft zoodanige lijnen dat daar een hoog voorhoofd te zien wordt gegeven.

In het wijze plan van den Schepper waren voorzorgen genomen dat elkeen in staat werd gesteld om door juist en rechtvaardig pogen, en door goede omgevingen, elke ongewenschte karaktertrek, ons door voorouders overgeleverd, te wijzigen. Deze zelfde gedachte wordt ook uitgedrukt in het lied „Zie wij zaaien.”, in de volgende woorden

Zie wij zaaien, zaaien daag'lijks
 Zooveel zaad van goed en kwaad.
 Door een fluist'ring zaait men zegen,
 Door een ademtucht soms haat,
 In de daad, den blik, de woorden,
 Licht het doods- of levenszaad.

Een helder gelaat heeft menigmaal het kenmerk van reinheid, schoonheid, ernst en ander wenschelijke deugden, terwijl het tegenovergestelde ook zeer dikwijls op het gelaat te bespeuren valt. Om de gewoonten des levens zoodanig te doen zijn dat zij ons zullen opheffen en beter maken, is het noodig te leven in een goede omgeving, en zeker te zijn dat wij, alleen zijnde, ons toch in goed gezelschap bevinden. Het leven wordt van binnen uit opgebouwd, en de persoonlijkheid dient beheerscht te worden door herinneringen van vroegere ondervindingen, er steeds aan denkende dat de handelingen van het hart teruggekaatst worden op het gelaat.

HET JONGE LEVEN.

Want de strijd komt; geen edele wijn ontstaat zonder gisting van den most. Daar komt een tijdperk in het jonge leven, dat velerlei sluimerende krachten beginnen te ontwaken en her- en derwaarts dwalen, totdat zij de richting hebben gevonden waarin zij zich voor altoos bewegen zullen. Ongelukkig wie in dien tijd van worsteling, van zoeken en tasten, niemand ter wereld heeft wien hij volkomen vertrouwt, die hem door een enkelen wenk, een enkel woord, een enkelen blik sympathie toont en hulp schenkt. Ik houd het er voor, neen, ik weet dat er talloos vele edele krachten een verkeerde richting nemen omdat de jonge ziel nergens zedelijken steun vond; want niets is er dat het oproerige hart zoozeer tot rust brengt, als de bewustheid dat één enkel wezen ter wereld onzen strijd verstaat, onze feilen vergoelijkt en ons zóó waarachtig liefheeft, dat het de zegepraal onzer zedelijke krachten wenscht en tracht te bevorderen. Ik weet dat duizenden verloren gaan voor zich zelf en de maatschappij, omdat zij niemand hadden aan wiens hand zij zich konden vastklemmen, aan wiens hart zij konden uitschreien.

In ieder leven heeft die gisting plaats. Doch indien het waar is dat zij bij den man heviger is dan bij de vrouw, dan heeft de moeder met dubbelen ernst te waken dat zij het vertrouwen van haren zoon niet verbeure. Als hij geen raad weet met zich zelf, moet zij de engel zijn, uit wiens oog hij troost, bemoediging, misschien ook vergiffenis put; aan háár moet de zinkende zich kunnen vastklemmen, tot háár moet de afgedwalde durven terugkeeren met de bewustheid: Moeder verstaat mij, Moeder vergeeft mij, Moeders liefde kan mij nog redden!

Maar gene moeder was ooit in waarachtigen zin de reddende engel van haar kind, zoo zij niet zijn eerbiedig vertrouwen bezat, zoo zij niet de plaats van het allerheiligste bekleedde in zijn hart.

Een reine, een groote liefde is als een louterende vlam. Gelukkig de mensch, wiens eerste groote liefde zijn Moeder was!

(Overgenomen.)

ZENDELINGEN-ONDERVINDING.

Ouderlingen Chaffin en Yardley hadden een zeer bijzondere onder- vinding op een hunner reizen. Een toevlucht genomen hebbende voor den regen in een oud ongebruikt huis, zagen zij twee mannen zeer voor- zichtig het gebouw naderen. Een der mannen lichtte het raam op, en de andere hield daarbij de wacht. De Ouderlingen groetten hen met een vriendelijk „goeden morgen”, en vroegen of zij soms de eigenaars van dat huis waren, waarop ten antwoord werd gegeven, „neen, maar wij zochten U”. Deze mannen waren detectives, klaarblijkelijk bezig om een paar misdadigers te zoeken. De Ouderlingen schrijven: „nadat wij hen onze bewijzen dat wij zendelingen waren, hadden laten zien, waren zij zeer verwonderd. Wij schertsten met hen zeggende, dat zoo wanneer zij ons gisteren avond hadden ontmoet, het ons een groot plezier zou hebben gedaan daar wij als toen zoekende waren geweest naar een slaappleats, wijl wij in het veld hadden moeten over-nachten. Een lang gesprek over godsdienst volgde, en de ambtenaren namen met groote belangstelling onze lectuur aan, en elk hunner kocht een „Boek van Mormon.”

WAT ORISON SWETT MARDEN ZEGT.

„Het is een bepaalde plicht van elkeen om een gelukkige blijmoedige uitdrukking te kweken, een vriendelijk oog, hebbe, de macht om een goede gezindheid jegens iedereen te doen uitstralen. Zulks zal niet alleen het leven van anderen verlichten, maar de terugkaatsing van zoodanig een vriendelijk pogen zal eveneens helpen om die bijzondere persoon- lijkheid te ontwikkelen, die schoonheid van karakter, en dat evenwicht der ziel, dien ernst, en die oprechtheid, welke de grootste weelde is die wij kennen.

Het is een beleediging van Hem die ons gemaakt heeft, om altijd te zorgen, te murmureeren, en beangst te wezen; want, wanneer wij in aanraking waren met Zijne oneindige macht dan zouden wij steeds ernstig zijn en in evenwicht. Het is juist zoowel onze plicht elken vijand van onze gezondheid en van ons geluk te weerstaan, als om dieven uit ons huis te houden. Angst en zorg hebben geen meerder recht om onze levens te verduisteren dan wilde beesten hebben om in ons huis te leven. Zij evenmin zijn daar op hun plaats.

Harmonie is juist zoo normaal voor den mensch die door God is gemaakt als zij is voor de muziek.”

DOOR HET MINISTERIE VAN OORLOG ERKEND.

Korten tijd geleden was er in de „Millenial Star” melding gemaakt van het feit dat de Zustershulpvereeniging van de Kerk in Glasgow, eene erkenning zoude erlangen dat zij in betrekking stond tot de ge-

meenschap van het roode kruis. In eener der volgende nummers stond een afschrift van het Certificaat, ontvangen door zuster Isabella Blake welke presideert over de vertakking te Glasgow van de Zustershulpvereeniging. Het werd haar gezonden door zuster Ida B. Smith te Liverpool, presidente van de Zustershulpvereenigingen van de Kerk in de Europeesche Zending. Het stuk wordt ten zeerste op prijs gesteld door de zusters in Glasgow, omreden het eene erkenning is van hunne vaderlands-lievenden dienst gedurende deze critieke periode van de wereld-geschiedenis, en een bewijs van waardeering van hunne pogingen om hun aandeel te doen in het werk thans benoodigd voor de verzachting van het lijden. De Zustershulpvereeniging te Edinburgh, en die van tal van andere plaatsen hebben een soortgelijk Certificaat ontvangen.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

Op Zondag 19 November a.s. zal de halfjaarlijksche Groninger Conferentie worden gehouden. Twee vergaderingen zijn belegd in het Concerthuis, Poelestraat, en wel 's morgens om 10, en 's avonds om 6 uur.

Leden, vrienden en belangstellenden zullen allen hartelijk welkom zijn.

AANGEKOMEN.

Op Woensdag 25 Oct. l.l. zijn te Rotterdam aangekomen de Ouderlingen Elbert Stephenson, van Holden, Millard Co., en Herbert E. Williams van Spanish Fork, Utah.

Ze waren voor hunne zending ter zijde gezet op 27 Sept. l.l., te Salt-Lake-City.

Ouderling Stephenson is aangesteld om te arbeiden in de Amsterdamsche Conferentie, terwijl Ouderling Williams de Rotterdamsche hoofdafdeeling als arbeidsveld is aangewezen.

INHOUD:

| | | | |
|--|----------|---|----------|
| Herstelling | blz. 325 | Het jonge leven | blz. 338 |
| Hoop | „ 331 | Zendingen - Ondervinding | „ 339 |
| Luc. 10: 30—37 | „ 332 | Wat Orison Swet Marten zegt | „ 339 |
| Derde bijzondere vergadering te Rotterdam | „ 333 | Door het Ministerie van Oorlog erkend | „ 339 |
| Het overlijden van broeder Johan F. Versteeg | „ 336 | Conf.-Aankondiging | „ 340 |
| De spiegel der ziel | „ 337 | Aangekomen | „ 340 |

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.